20/12/2019

«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»: Πρωτ. Γεώργιος Σχοινάς: Να ζούμε για τον Θεό και τον συνάνθρωπο

/ Ενορίες

Αν είμαστε σε αυτό το μονοπάτι, του να αναζητήσουμε τη σχέση μας με τον Θεό και τους αδελφούς, τότε θα βρούμε τους τρόπους να καθαρισθούμε κι από τα πάθη μας, να φωτιστεί κι ο νους μας από το φως του Χριστού και να φτάσουμε να ενωθούμε μαζί του.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Ιερά αγρυπνία τελέστηκε την Πέμπτη 19 Δεκεμβρίου, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, στην οποία προεξήρχε και κήρυξε τον θείο λόγο, ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Σχοινάς, κληρικός της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών.
Η αγρυπνία και η ομιλία εντάσσονται στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει».

Ο π. Γεώργιος αναφέρθηκε στη μνήμη των δύο μεγάλων αγίων που τιμά αυτήν την ημέρα η Εκκλησία, ενός παλαιού κι ενός νεότερου.
Ο πρώτος είναι ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, ιερομάρτυς, Επίσκοπος Αντιοχείας,

μαθητής του αγίου Πολυκάρπου Σμύρνης, που ήταν μαθητής του αγίου Ιωάννου του Θεολόγου και Ευαγγελιστού.
Ο δεύτερος άγιος, είναι ο Ιωάννης Πρωθιερέας της Κροστάνδης, που εορτάζει επίσης. Ένας κληρικός από τα μέρη της Ρωσίας, που αφιέρωσε την ζωή του ολοκληρωτικά στον Χριστό.
Ο ένας λέγεται θεοφόρος επισήμως, αλλά και ο άγιος Ιωάννης είναι και αυτός εξίσου θεοφόρος.
«Είναι σαν να μας βάζει μπροστά η Εκκλησία, λίγες ημέρες πριν τα Χριστούγεννα, αυτούς τους δύο ανθρώπους, για να αναρωτηθούμε κι εμείς πως θα γίνουμε θεοφόροι.
Τι σημαίνει Χριστούγεννα για εμάς, πως θα έρθει ο Χριστός και θα υπάρχει μέσα μας. Πως η καρδιά μας θα γίνει φάτνη και σπήλαιο φιλόξενο, που θα μπορεί να χωράει τον Χριστό.»
Ο Χριστός χτυπάει την πόρτα της καρδιάς μας, συνέχισε ο π. Γεώργιος, αλλά εμείς έχουμε σφαλιστές καρδιές, πετρωμένες πολλές φορές, και δεν μπορούμε να τον δεχτούμε.
Και βλέπουμε αυτούς τους δύο αγίους, να είναι γεμάτοι από Χριστό. Όλη τους η ζωή καταδεικνύει το γεγονός ότι μέσα στην καρδιά τους, είχαν τον Χριστό.
Ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, είναι σε μεγάλη ηλικία και τρέχει προς το μαρτύριο. Πηγαίνει «αγαλλομένω ποδί» να συναντήσει τον θάνατο.
Γιατί τον βλέπει ως τον τρόπο εκείνο που θα τον πάει κατευθείαν στον εραστή της ψυχής του. Δίνει όλο του το είναι, για τον Χριστό και τους αδελφούς.
Όταν ήταν εν ζωή, έδινε τα πάντα στην διακονία των αδελφών, στην λατρεία του Θεού.
Κι όταν φτάνει προς το τέλος, επισφραγίζει την πορεία του, με το μαρτύριο του αίματος, για να αποδείξει ότι τίποτε δεν αγάπησε περισσότερο.
Από την άλλη, βλέπουμε τον άγιο Ιωάννη της Κροστάνδης, να μην υπολείπεται σε τίποτε. Δεν έχει μαρτύριο στο τέλος της ζωής του, αλλά δίνει όλη του την ύπαρξη, από μικρό παιδί στον Χριστό και έφερε χιλιάδες ανθρώπους προς τον Χριστό.
«Λειτουργεί, κηρύττει, εξομολογεί τόσο πολύ κόσμο, που αναγκάζεται να εφαρμόσει την αρχαία τακτική της δημόσιας εξομολόγησης.
Έμπαινε στο ναό και έκανε ένα κήρυγμα, που ήταν όμως φωτιά πραγματική και οδηγούς τους ανθρώπους να κλαίνε με αναφιλητά από μετάνοια και να ομολογούν τις αμαρτίες τους, δημοσίως.
Τους διάβαζε συγχωρητικές ευχές και στον καθένα έλεγε τον κανόνα του, όταν πήγαιναν να πάρουν την ευχή του. Απαντούσε σε χιλιάδες γράμματα και λειτουργούσε σχεδόν καθημερινά.»
Αυτός ο άνθρωπος που ζούσε διαρκώς τον Χριστό ζωντανό μέσα στην καρδιά του, ήταν όντως θεοφόρος. Ήταν ένα με τον Χριστό και ένα με τους αδελφούς. Οι

ανάγκες τους τον απασχολούσαν και έψαχνε να βρει λύσεις για το κάθε τι.
Η Εκκλησία, συνέχισε ο π. Γεώργιος, μας προβάλλει τους δύο αυτούς αγίους, για να μην παραπονιόμαστε για τις συνθήκες της ζωής μας.
Ζούμε στον κόσμο, στην φασαρία και το ίδιο συνέβαινε με τον Ιωάννη της Κροστάνδης, που δεν είχε χρόνο καθόλου για τον εαυτό του, αλλά μπορούσε να έχει τον Χριστό μέσα του και να αντανακλά το φως του Χριστού, σε κάθε άνθρωπο που τον προσέγγιζε.
Εκείνοι πάλι που είναι μεγάλοι και τους έχει καταβάλλει το γήρας, ας βλέπουν τον Ιγνάτιο τον Θεοφόρο, που από τα νιάτα του μέχρι τα γεράματα του, ο Χριστός πάλλονταν μέσα στη καρδιά του και τον έκανε διαρκώς να είναι νέος και να δίνει όλο του το σφρίγος στην διακονία του Θεού και του αδελφού.
Και ολοκληρώνοντας, σημείωσε:
«Βλέπουμε πως μπορούμε να ανοίξουμε ένα παραθυράκι να αρχίσει να ζεσταίνεται από το φως του Χριστού, η παγωμένη καρδιά μας.
Να μην ζούμε για μας, να ζούμε για τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Αν έχουμε μέσα μας αυτόν τον πόθο και τον καλλιεργούμε και είμαστε σε αυτό το μονοπάτι, του να αναζητήσουμε τη σχέση μας με τον Θεό και τους αδελφούς, τότε θα βρούμε τους τρόπους να καθαρισθούμε κι από τα πάθη μας, να φωτιστεί κι ο νους μας από το φως του Χριστού και να φτάσουμε να ενωθούμε μαζί του, κι εγώ και ο Χριστός να είμαστε ένα».